

Prolog

**TREBUIE SĂ-ȚI SPUN DE
LA ÎNCEPUT: REGELE
INVOCATOR CĂȘTIGĂ
LA FINAL...**

Cinci eroi improbabili stăteau umăr lângă umăr în întuneric. Străbătuseră drumuri lungi și înfrun-taseră multe pericole. **Acum se aflau adânc sub pământ** – mai adânc decât ajunseseră vreodată. Și trebuiau să meargă și mai adânc.

Soarta lumii depindea de reușita misiunii lor.

Alchimista le-a întins o poțiune.

– Are cineva nevoie de vindecare? a întrebat ea.

Cavalerul și-a ridicat scutul.

– Eu nu, a răspuns. Între scutul meu și această armură de diamant, nimic nu a reușit să mă atingă.

Hoața și-a învârtit sabia.

– **AȘ LUA O ALTĂ POȚIUNE DE INVIZIBILITATE**, a spus ea. Îmi face de neoprit atacul pe furiș.

Vrăjitorul și-a mângâiat barba.

– Mă bucur că ești de partea noastră, ștregărișo, a spus el, chicotind.

Arcașa și-a încordat arcul.

– Dacă toată lumea este gata, ar trebui să înaintăm, a spus ea.

Au fost eroi. Au fost o echipă. Și au fost încrezători că pot face față oricărei provocări pe care le-ar fi adus-o această temniță.

Dacă ar fi știut ce îi aștepta.

Dacă ar fi știut că jucaseră exact așa cum își dorise inamicul lor.

Dacă ar fi știut că de data aceasta... **aveau să piardă.**

Capitolul 1

**POFTEȘTE ÎN VIZUINA MEA!
ESTE MODUL POLITICOS DE
A SPUNE: „VINO AICI, AM SĂ
TE MĂNÂNC ACUM!”**

Nopțile nu mai erau la fel de înfricoșătoare ca înainte.

Po Chen privea luna plină. Nu era ca luna de acasă. **Aceasta era pătrată și pixelată. Colțuroasă.**

Recent, Po și prietenii lui descoperiseră că ochelarii de realitate virtuală ai profesoarei lor de științe erau speciali... foarte speciali. **Ochelarii îi transportaseră aici, într-o lume care arăta și se comporta aproape exact ca Minecraft.** Din câte își dădea seama Po, el și prietenii lui se aflau cumva *în interiorul* jocului. Era palpitan și misterios... **și înfricoșător.**

Pentru că Po și prietenii lui nu erau singuri. Această lume era plină de creaturi – **sau mobi**, cum erau numiți în Minecraft. Nu toți erau prietenoși. Și mulți dintre cei mai periculoși apăreau noaptea.

Po și prietenii lui obișnuiau să se ascundă imediat ce apunea soarele. Dar asta fusese înainte să găsească materialele necesare pentru a meșteri arme și armuri puternice. Și, mai important, înainte **să învețe să lucreze ca o echipă.**

Acum, în această noapte, Po și prietenii lui nu se ascundeau. **Vănuu.**

– **SPER SĂ VEDEM CURÂND UN PĂIANJEN,** a șoptit el. Asta e ceva ce nu mi-am imaginat

vreodată că voi spune cu voce tare.

– O să găsim unul până la urmă, a spus Ash Kapoor.

Po încă o considera fata nouă din școală, dar ea fusese cu ei în aproape toate aventurile din Minecraft.

– **PĂIANJENII SUNT DESTUL DE COMUNI ÎN PĂDURI CA ACEASTA,** a continuat ea.

– Și dacă nu avem noroc aici, putem începe să verificăm peșterile, a intervenit Morgan Mercado, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui

Po. **S-AR PUTEA CHIAR SĂ FIE MAI UȘOR SĂ GĂSIM PĂIANJENI ÎNTR-O PEȘTERĂ. OCHII LOR MICI ȘI STICLOȘI AU O STRĂLUCIRE ROȘIE ÎN ÎNTUNERIC.**

Morgan și Ash erau ca niște enciclopedii ambulante despre Minecraft. Asta era util... cu excepția ocaziilor rare când în locul acesta nu erau respectate regulile.

– Tipic, a mormăit Jodi Mercado, sora mai mică a lui Morgan, care iubea *majoritatea* animalelor, cu excepția celor târâtoare și înfricoșătoare. **TOCMAI CÂND VREM SĂ VEDEM UN PĂIANJEN, NU ESTE NICIUNUL PRIN APROPIERE!**

